

taks; ei ma salli panko egga wõddid; mur-
retsen küs et seme selge: agga ei aita mo
tõ, ning keif mo waew ilma! Ikka umb-
rohhi wäggise kiutab semekest lämmitada,
ja temma toito, mis temmale Ma seest tar-
wis, warrastada. Kõl kitkun kopstad ja
musdan tuhwid; kisisun orrafsegi seest wen-
nekopstad* ja muud suremad rohhud wälja:
agga ommeti ma ei joua keige omma murre
ja kannatusiega neid sutumaks ärrahäw-
witada. — Sõbber! polle luggu nenda pah-
ha kui kaebad ehk kui peält näitab ollewad.
Moista esmalt, et mailm ep olle mitte üksi-
päänis inimessesse pärrast lodud. On ka weel
mitto tuhhat ellawat loma igga suggu ning
mitme isfitarwidussega Ma peält ollemas;
need ka lodawad Issanda peäle et
temma neile nende roga annaks om-
mal aial. Mitto neidsinnatsid ellawad
lome peälegi ni kibbedaste meile tarwis, et

* Neid hütakse maial ka: ukkoanneks, rakwerre,
rohhuks, ning laiataks.

meie ilma nendeta ei woi olla, egga korda
fada, kuida issegi teame; teised meile ka
suurt kasso sadawad; agga sedda ning mis-
sugust surem hull ei teagi; mitmest alles
temma hea ja kasso koggoni leidmatta ja
teadmatta. Agga olgo meile neist kasso
ehk ollematta, ikka tõssi on ja tõeks jääb:
et kaja teeb lahti ommad helded ja
rohked käd, ja täidab keif, mis
ellab, hea melega! Agga inimessesse
uhkus taotab pea sedda Kristusse rõmus-
tawat õppetust unustada: et ei warbla-
negi ei lange mahha ilma Jummal
tahtmatta; ning inimessesse ahnus kautab
selle sanna tähhendust melest ärra, mis om-
meti iggapäaw palluja suus: et keige mailma
lomade Issa iggawenne heldus keige lih-
hale roga annab, weistele nende
sõmist, ka nori kaarnaile, kes tedda
appi hüüwad ja nälja pärrast
kissendawad.

Teiseks saab inimenne ka mitmest roh-
hust omma kasso, mis temma isse polle